

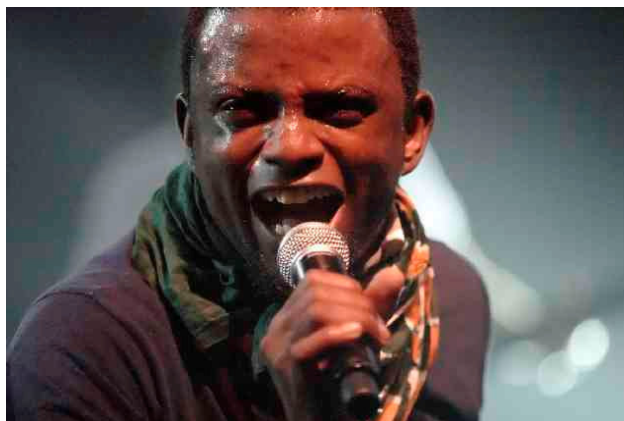
ia77

JazzFlits

24 september 2007,
5de jaargang, nummer 15

CONCERTVERSLAG

OPWINDENDE HIPHOPGOSPEL TIJDENS GOSPELFESTIVAL AMSTERDAM

ZO! Cultuur Zuidoost organiseerde voor de vierde keer het Gospelfestival Amsterdam. In de Heineken Music Hall werd 7 en 8 september bewezen dat de Bijlmer een goudmijn van vocaal talent is. Was de gospel ooit een inspiratiebron voor jazz, soul en R&B, tegenwoordig is het de gospel die openstaat voor invloeden van buiten. Naast de traditionele gospel van het totaal uit hun dak gaande Bijlmer-Ghanese Pentacost Revival Choir, viel er ook te genieten van de jazzgospel van Fra Fra Sound, de Nedergospel van de Bijlmer-Surinaamse Sisters of Praise, de popgospel van het verrassende zangtalent Sabrina Starke, en de opwindende hiphopgospel van de Brits-Nigeriaanse groep Four Kornerz (foto). (Tekst en foto: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE

CLINT EASTWOOD KRIJGT EREDOCTORAAT VAN BERKLEE COLLEGE OF MUSIC

Voor zijn bijdragen aan de jazz heeft regisseur/
producent/acteur Clint Eastwood 22 september een
eredoctoraat van het Berklee College of Music ontvan-
gen. Hij kreeg de onderscheiding tijdens het vijftigste
Monterey Jazz Festival, waarvan hij sinds jaar en dag
bestuurder is.

[...vervolg op pagina 3](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 6
- The Life and music of Django (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 7
- Art Blakey, Avishai Cohen, Thelonious Monk, Miles Davis, Dizzy Gillespie, Loren Stillman, Haden/Forcione, Elmo Hope Trio, Palinckx, Monsieur Dubois, Jeremy Pelt e.a.	
Verslag	pg 12
- Flemish Jazz Meeting 2007 (Jaap Lüdeke)	
En verder	
- In Memoriam Joe Zawinul (Han Schulte)	pg 4
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 5
- New York Calling: Lee Konitz (Paul Blair)	pg 13
- Jazzradio Top 10	pg 14

TOETSENIST JOE ZAWINUL GESTORVEN

Toetsenist/componist/arrangeur/bandleider Joe Zawinul is dood. De Oostenrijker, die onder meer faam verwierf als oprichter van Weather Report en zijn dienstverband bij Miles Davis, overleed 11 september in een Weense ziekenhuis. Zawinul vierde 7 juli zijn 75ste verjaardag. 'Keine besondere Sache', vond hij toen zelf.

Van de zomer was Zawinul nog aanwezig op het North Sea Jazz Festival. Zijn laatste concert gaf hij 1 augustus in Hongarije. Enkele dagen na dit concert werd Zawinul in het Weense ziekenhuis opgenomen. Hoewel driftig werd gespeculeerd over de aard van zijn ziekte, wilde het ziekenhuis die niet noemen en werd de pers verzocht het recht op Zawinuls privacy te respecteren. Wel werd gemeld dat er geen sprake was van levensgevaar. Naar alle waarschijnlijkheid is Zawinul overleden aan de gevolgen van huidkanker.

[...zie ook het In Memoriam van Han Schulte op pag. 4](#)

MEER DAN 3.500 BEZOEKERS OP TWEDE EDITIE VAN PURE JAZZ FESTIVAL

Ruim 3.500 bezoekers passeerden de kassa van het tweede Haagse Pure Jazz, dat op 7 en 8 september werd gehouden in de zalen van het Theater aan het Spui, Lucent Danstheater, Studio3 en in het Mercure Hotel. Ze zagen en hoorden z'n vijftig acts. De organisatie spreekt van een 'zeer geslaagd weekend'.

De opkomst was een opsteker voor de organisatie. Het eerste Pure Jazz vorig jaar viel wat dat betreft erg tegen, niet in de laatste plaats door het slechte weer. Een fikse schuldenlast resteerde. Met steun van de gemeente Den Haag werd die last weggewerkt, zodat de organisatoren Eelco van Velzen en Michael Varekamp met een schone lei aan de tweede editie konden beginnen. Die was compacter van opzet en ook werd meer aandacht aan de publiciteit besteed. Door de komst van duizenden bezoekers ziet de organisatie de nabije toekomst met vertrouwen tegemoet en wordt binnenkort met de voorbereiding van Pure Jazz 2008 begonnen.

JAZZFLITS nummer 16 staat 8 oktober op www.jazzflits.nl

PLATEN

NIEUWE CD PETER BEETS GROTENDEELS IN NEW YORK OPGENOMEN

'New Groove', de nieuwe cd van pianist Peter Beets is grotendeels in New York opgenomen. Hij liet zich daar begeleiden door gitarist Joe Cohn en bassist Reuben Rogers. De plaat wordt 4 oktober in het Bimhuis te Amsterdam gepresenteerd.

Joe Cohn is de zoon van saxofonist Al Cohn. Reuben Rogers is de vaste bassist van Joshua Redman en Dianne Reeves. Op 'New Groove' speelt Beets ook nog een aantal nummers met een Nederlandse ritmesectie, te weten Martijn van Itersen (gitaar) en Ruud Jacobs (contrabas). Van Itersen en Jacobs begeleiden de pianist tevens op de avond van de cd-presentatie. Voor die gelegenheid komt ook Joe Cohn speciaal naar Amsterdam.

PODIA

TIENTALLEN ACTIVITEITEN OP EERSTE EDITIE VAN JAZZ IMPROV LIVE!

Tientallen workshops, interviews, paneldiscussies en optredens. Dat heeft de eerste editie van Jazz Improv LIVE! voor jazzliefhebbers en -professionals in petto. Het evenement, een initiatief van het blad Jazz Improv, vindt van 25 tot en met 28 oktober plaats te New York.

In totaal telt Jazz Improv LIVE! 2007 meer dan 150 activiteiten, die zijn opgedeeld in drie sporen. Ieder spoor is toegesneden op een bepaald type bezoeker, waarbij onderscheid is gemaakt tussen de fan, de musicus en de zakelijk betrokkene. Fans kunnen hun hart ophalen bij paneldiscussies over de muziek, musici, platen en de jazzgeschiedenis. Musici kunnen deelnemen aan workshops over improviseren, componeren en arrangeren onder leiding van onder anderen Stanley Clarke, Pat Martino, Jimmy Bruno, Ron Blake en Lewis Nash. Voor de zakelijk betrokkenen staan bijeenkomsten over marketing, productie, promotie, optreden, royalties etc. op het programma. De driedeling in het programma is alleen bedoeld als handreiking. Iedere bezoeker mag desgewenst bij elke activiteit aanschuiven.

Tijdens Jazz Improv LIVE! wordt ook volop gemusiceerd. Onder anderen treden op: het McCoy Tyner All Star Trio (met Stanley Clarke en Jack DeJohnette), het Sun Ra Orkestra, de Jimmy Heath Big Band, de Wallace Roney Group, het Geri Allen Trio, het Roy Haynes Quartet, het Pat Martino Quartet en het Sonny Fortune Quartet.

(<http://www.jazzimprov.com/live/index.html>)

NIEUWSFLITSEN

Duitse jazzprijzen – De jury van de WDR Jazzpreise heeft de jaarlijkse 'Ehrenpreis' toegekend aan saxofonist Charlie Mariano. Mariano woont al geruime tijd in Keulen en mag de prijs, waaraan de West-Duitse omroep een geldbedrag van 5.000 euro heeft verbonden, daar op 26 oktober in ontvangst nemen. De Franse violist Jean-Luc Ponty krijgt op 16 november de German Jazz Trophy 2007. Deze oeuverprijs wordt te Stuttgart uitgereikt in het gebouw van de sponsorende Sparda Bank Baden-Württemberg. Ponty zal daar ook optreden. Eerdere winnaars van de Trophy waren Paul Kuhn, Kenny Wheeler, Toots Thielemans en Dick Hyman.

Jazz Maastricht Promenade – In Maastricht vinden van september tot de kerst zo'n honderd jazzsessies plaats. Meest in het oog lopend is de Jazz Maastricht Promenade, waar van 18 tot 21 oktober vierhonderd artiesten op zo'n vijftig podia hun muziek zullen laten klinken. Meer nieuws hierover volgt in de komende JazzFlits. (www.jazzmaastricht.com)

Kurt Rosenwinkel – Gitarist Kurt Rosenwinkel is benoemd tot gitaardocent op het Jazz-Instituut Berlin. Hij doceert sinds 2004 al op de jazzafdeling van de Musikhochschule Luzern.

Live in De Tor – Jazzclub De Tor te Enschede heeft 9 september de aftrap voor een nieuw seizoen gegeven met de presentatie van de cd 'Live in De Tor'. De cd bevat een registratie van het concert dat Jan Wessels, Hermien Deurlo, Peter Nieuwerf en Ruud Ouwehand in De Tor gaven op 12 januari 2006. Het eerste exemplaar van de cd werd door burgemeester Den Oudsten aan de musici overhandigd. Kopiers van een jaarkaart krijgen 'Live in De Tor' gratis.

Jazz Bakery – Bezoekers van de Jazz Bakery, een bekende jazzclub in Los Angeles, kunnen eindelijk comfortabel zitten. De plastic stoelen zijn vervangen door exemplaren met zachte zittingen. Liefhebbers kunnen van eigenares Ruth Price een oude stoel cadeau krijgen: "While they last."

Brussels Jazz Orchestra – Frank Vaganée, leider van het Brussels Jazz Orchestra, heeft een soundtrack gecomponeerd bij de stomme Britse film 'Piccadilly'. Zijn orkest voerde die 19 september in deSingel te Antwerpen uit en zal dat 24 oktober nogmaals doen in de Handelsbeurs aldaar. De film speelt in het Londense nachtleven ten tijde van de jazz age. De hoofdrol wordt gespeeld door de Aziatische actrice Anna May Wong. 'Piccadilly' is het tweede multimediasproject van het orkest.

PODIA VERVOLG

TEGENVALLEND AANTAL BEZOEKERS BIJ EERSTE FESTIVAL YES GOUDA JAZZ

Het nieuwe festival Yes Gouda Jazz heeft een moeizame start gehad. Ondanks een programma met jazz in diverse smaken en Rita Reys als openingsact, viel de publieke belangstelling op zowel vrijdag 31 augustus als zaterdag 1 september tegen.

Het festival vond plaats op een buitenpodium op de Markt en vijftien binnenpodia, veelal rond of vlakbij de Markt. Behalve Rita Reys traden onder anderen The Young Sinatras, Leah Kline, Bert Lochs, Heleen Schuttevaër en Ronald Sniijders op. Een opvallend onderdeel van het programma was te zien op de stoep van de Kunstuitleen. Daar maakte schilder Jan van Lokhorst op het ritme van drummer Han Bennink ter plekke een kunstwerk.

Yes Gouda Jazz is een uitvloeisel van de reeks 'Jazz on Sunday'. Onder die noemer treedt elke maand een jazzartiest in stadsherberg De Burgerhal op. De belangstelling voor deze concerten is zodanig dat een jazzfestival een logische volgende stap leek. Mede-organisator Caroline van der Sluis sprak voorafgaand aan het festival in het AD/Gouda nog haar vrees uit voor een te hoge opkomst: "De markt kan vol staan bij Rita Reys op vrijdag en The Young Sinatras op zaterdag, maar na hun optreden moet het publiek zich verspreiden over de cafés. Waar blijven al die duizenden mensen?" In die krant meldde ze ook dat het festival volgend jaar mogelijk naar twintig tot 25 locaties wordt uitgebreid. Dit vast tot genoegen van AD-verslaggever Marc Couwenberg, die 3 september in zijn krant van een geslaagd festival spreekt, dat naar zijn mening meer publiek had verdiend dan het kreeg.

VLAAMS VVG-TRIO KOMT MOEILIJK AAN OPTREDENS

Het VVG-Trio, de Vlaamse formatie met Bruno Vansina (sax), Teun Verbruggen (drums) en Gulli Gudmundsson (bas), heeft grote moeite om met optredens aan de kost te komen. Dat zegt leider Vansina 3 september in een interview met de website 'Brussel deze week': "Internationaal gezien is het helemaal een ramp".

Niet alleen het aantal optredens is ontoereikend, maar ook de gages zijn vaak onder de maat. Vansina vindt het geen normale situatie dat hij als professioneel musicus voor 'een habbekrats' moet optreden. Toch doet hij dat, ook weer tijdens een Belgische tournee in november: "We spelen dan in de Archiduc, 't Stuc, Sounds, Hopper en het CC Peer. Je weet zo dat de gages dan echt minimaal zijn. Oké, je maakt van je hobby je beroep, dan wil je op het podium staan. Maar het moet toch serieus blijven." Volgens Vansina is er wel degelijk een publiek voor de groep, ook internationaal. Dat maakt hij op uit de verkoop van zijn cd's via internet. De saxofonist hoopt internationaal meer optredens te kunnen verkrijgen via de Flemish Jazz Meeting, een evenement waar Vlaamse groepen zich in Gent en Brugge aan internationale journalisten en programmeurs kunnen presenteren en dat begin september plaatsvond. Vansina: "Een dergelijk initiatief is absoluut nodig, vooral omdat je de kans krijgt om de mensen persoonlijk te ontmoeten."

(www.brunovansina.com)

OVERIG

NEW ORLEANS IN BLOEMEN VERBEELD

Het thema van het zestigste en allerlaatste Aalsmeerse Bloemencorso was 'Rhythm & Bloom'. Op de praalwagen 'New Orleans Swing' verbeelde onder meer een ietwat curieus gevormde saxofoon de sfeer van het oude French Quarter. Het corso reed 1 september van Aalsmeer naar Amsterdam. (Foto: Sandra Sanders)

BILLY STRAYHORNS 'A TRAIN' 75 JAAR IN NEW YORKSE METRODIENSTREGELING

New Yorks 'A Train', het onderwerp van Billy Strayhorns compositie 'Take the A Train', bestaat 75 jaar. Om te memoreren dat deze metrolijn ooit de snelste verbinding naar Harlem was, reed 10 september een trein met vooroorlogse rijtuigen een deel van de route.

De eerste rit van de 'A Train' werd 10 september 1932 gereden. De metrotreinen werden speciaal voor de lijn gebouwd en waren hoekig van vorm en donkergroen gekleurd. De verlichting in de rijtuigen was spaarzaam en aan het plafond hingen ventilatoren. Passagiers zaten op rotanzittingen. Hoewel de huidige treinen niet harder rijden als toen, is de reistijd wel korter geworden doordat de treinen nu sneller optrekken. Tijdens de jubileumtocht speelde een saxofonist in een van de rijtuigen de compositie waar de trein wereldwijd beroemd door is geworden.

VERVOLG PAGINA 1

CLINT EASTWOOD

Eastwood heeft, bijvoorbeeld in zijn films, zijn passie voor jazz nooit onder stoelen of banken gestoken en zo de muziek onder de aandacht van velen gebracht. "From 'Play Misty For Me', where he famously starred as a jazz disc jockey, to the groundbreaking Charlie Parker biopic, 'Bird', to executive producing the seminal documentary, 'Thelonious Monk Straight No Chaser', Clint Eastwood has made so many choices that have little to do with Hollywood, and everything to do with a lifelong love for this music," aldus Roger Brown, hoogste baas van het Berklee College of Music. Samen met zangeres Diana Krall overhandigde hij het eredoctoraat aan Eastwood. Eerder ontvingen onder anderen Duke Ellington, Ornette Coleman, Tito Puente, Marian McPartland, Sonny Rollins en Nancy Wilson een eredoctoraat van Berklee.

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

JOE ZAWINUL: JAZZ-ROCK EN FUSION, REVOLUTIONAIR EN KEYBOARDSWIZARD

De enige Europese jazzmusicus die een halve eeuw lang én qua revolutionaire muziekontwikkeling én qua publiekswaardering aan de top stond in Amerika, Japan en Europa, is dinsdag 11 september in zijn geboorteplaats Wenen overleden aan huidkanker. Joe Zawinul (1932–2007) verloor zijn tweelingbroer Erich op vierjarige leeftijd, speelde op zijn zesde accordeon op straat, ondervond de bitterheid van de Nazi-bezetting en vocht zich gehard door dit alles een weg naar de wereldtop in de muziek, die hij bij toeval van een medepianostudent op het conservatorium hoorde: Amerikaanse jazz. Bij zijn pianowerk op Duitse militaire bases stuitte hij in München op Oscar Peterson bij een Jazz At The Philharmonic concert. Zawinul: "It really turned us upside down." Bekendheid in Oostenrijk en Duitsland verwierf hij met Hans Koller en vooral Friedrich Gulda, die een serie radio-uitzendingen organiseerde en op klassieke tournee door Amerika een plaat met Zawinuls spel bij DownBeat dropte. Daarmee werd een onverwachte vijfde plaats in de Down Beat Critics poll gescoord. De eigendunk van Joe steeg snel, want hij vond zichzelf daarna ten minste zo goed als Peterson.

Joe Zawinul tijdens het North Sea Jazz Festival 2006 (Foto: Tom Beetz)

Een advertentie in DownBeat voor een gratis cursus van vier maanden bij Berklee College of Music deed hem in de VS belanden, waar hij de eerste avond direct naar de New Yorkse jazzclub Birdland ging. Hij zag hier zijn afgoden Ellington en Miles Davis. Hier leerde hij veel later zijn vrouw Maxine kennen, de eerste Afro-Amerikaanse Playboy-bunny, die deze zomer stierf. En hier vroeg Miles Davis hem al in 1959 bij zijn groep te komen, hetgeen hij afwimpelde, want hij vond de tijd nog niet rijp. Naar de jazzclub vernoemde hij zijn eerste plaat als leider, 'Live in Birdland'. Het was ook Count Basie's hoofdkwartier en de impact die diens band had op Joe deed hem later zijn allergrootste jazzhit schrijven:

'Birdland'. Zawinul was met zijn 27 jaar en brede ervaring eigenlijk te goed voor Berklee. Na twee weken deed hij een schnabbel in George Wein's Storyville club en werd daar diezelfde avond door Jake Hanna aanbevolen bij Maynard Ferguson. Hij vertrok de volgende ochtend terug naar New York en werd door Ferguson in het Apollo Theater ter plekke aangenomen, hetgeen hem al snel de felbegeerde 'green card' (verblijfsvergunning) opleverde. Zeer kort daarna speelde deze band in Birdland, alwaar het album 'A Message from Birdland' werd opgenomen. Het is dus geen verrassing dat Zawinul, toen hij bij zijn hervestiging in Wenen begin deze eeuw een nieuwe jazzclub opende, deze 'Birdland' noemde, naar het jazzwalhalla waarvan hij ooit droomde én waar zijn Amerikaanse Wunder Wanderfahrt startte.

Wayne Shorter en Joe Zawinul wilden weg van de kleine jazzclubs, naar een groot publiek, eigen composities spelen en goed geld verdienen. Weather Report werd voor dat doel opgericht.

Zangeres Dinah Washington hoorde zijn spel bij Ferguson en zei 'Please call me'. Dat deed hij niet, maar ze liepen elkaar daarna letterlijk tegen het lijf in ... Birdland. Bij zijn eerste concert met haar werd hij aangekondigd als de pianist met 'the touch of George Shearing, the soul of Ray Charles'. Hij schreef de arrangementen, vond haar vechtlustig én aantrekkelijk en beschouwde het als een goede leerperiode. Weinig soloruimte en de dagelijkse routine eisten hun tol: "It's always the same fucking blues."

Terugkomend in New York, na een kort overstapje naar Harry Sweets Edison en Joe Williams, werd hij gebeld door Cannonball Adderley. Bij hem bleef hij bijna tien jaar, want het Adderley Quintet stond garant voor solide soul en was zowel muzikaal als commercieel zeer succesvol. Een aanbod om bij Ella Fitzgerald het vijfvoudige te verdienen sloeg hij af. Hij pakte zijn compositorische kans met het grote succesnummer 'Mercy, Mercy, Mercy', dat hem veel erkenning en veel geld opleverde. Hij probeerde Adderley in een nieuwe richting te duwen met beperkt succes. Tijdens een vakantietrip naar Wenen schreef hij een serie nieuwe stukken, waaronder 'Double Image', 'Pharaoh's Dance' en 'In A Silent Way'. Dit laatste liet hij Cannonball wel horen, maar hij bewaarde het voor de door hem in 1959 afgewezen Miles Davis. Die liet hem op elektrische piano meespelen op 'In A Silent Way' en op orgel in het baanbrekende album 'Bitches Brew', naast Chick Corea en Herbie Hancock, beiden op elektrische piano. Het was pal voor 1970 en de opmaat voor de doorbraak van jazzrock. Jazzrock kon al snel rekenen op een groot publiek in grote concerthallen, stadions en op openluchtfestivals. Miles Davis' tenorist Wayne Shorter en Zawinul wilden weg van de kleine jazzclubs, naar een groot publiek, eigen composities spelen en goed geld verdienen. Weather Report werd voor dat doel opgericht en kreeg snel een solide contract bij Columbia. Hierna brak een gouden periode aan met steeds wisselende mede-musici en elk jaar een nieuw album gedurende de hele periode van 1971 tot 1985. Niet elk album was een revolutionair meesterwerk, maar 'Weather Report' (1971), 'I Sing the Body Electric' (1972), 'Black Market' (1976) en 'Heavy Weather' (1977) waren uniek. Was bij concerten het soloaandeel van Shorter en bijvoorbeeld gitarist Jaco Pastorius redelijk groot, op de albums had Zawinul de totale regie over de sound en werd er weinig gesoleerd: [...vervolg op pagina 14](#)

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

JAZZ HOEILAART 2007

De jaarlijkse jazzwedstrijd Jazz Hoeilaart, met dit jaar de 29ste aflevering, vindt plaats op 27, 28 en 29 september in het Belgische GC de Bosuil te Jezus-Eik. Deze keer is gekozen voor optredens per dag van een gerenommeerde groep, plus internationale formaties die deelnemen aan de wedstrijd. Donderdag 27 spelen het trio van gitarist Philip Catherine en uit Noorwegen en België respectievelijk Green Serene en het Pierre Ankaert Trio. Vrijdag 28 september: het Bert Joris kwartet met pianist Dado Moroni, en de deelnemers aan de wedstrijd: het Christian Pabst Trio uit Duitsland en het Chileense kwartet Contractuarte. De winnaars van 2006, The Duet uit Israël, sluiten de driedaagse af. Er is die dag ook plaats voor het Deense kwintet Flux en een extra concert van de jonge Antwerpse groep Fables of Fungus. In de jury zitten onder anderen Nathalie Lories en Frank Vaganée. Wijzigingen voorbehouden; verdere info: www.jazzhoeilaart.be.

JAZZ TO THE MAX OP RADIO 6

Met een klap is het percentage jazzmuziek op Radio 6 flink omhoog gegaan. Het ging wel ten koste van de Ochtendeditie van de ConcertZender, maar jazzliefhebbers malen daar waarschijnlijk niet om. Sinds 1 september heeft de Omroep Max op alle werkdagen van 10.00 tot 12.00 uur het programma Jazz op 6 - Jazzklassiekers. Het wordt gepresenteerd door Edwin Rutten en samengesteld door Hans Mantel. Rond half september luisterde ik en hoorde onder anderen Dinah Washington, Chet Baker, Count Basie, Dexter Gordon, Stan Getz en Tony Bennett. Later die week was er plaats voor Ray Charles, Clifford Brown en wederom Count Basie. Tot mijn verbazing hoorde ik Tony Bennett 'Day Dream' zingen, van Billy Strayhorn. Het lijkt erop dat de samensteller via de presentatoren af en toe wat van zijn jazzervaringen prijsgeeft. Het is een swingend begin van de werkdagen.

MEZZO FOREVER

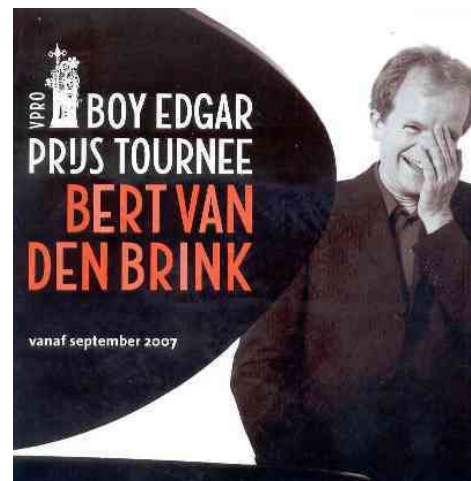
Met grote voortvarendheid vertoonde het Franse tv-kanaal Mezzo op de dag van zijn overlijden (11 september) de documentaire over de carrière van toetsenist/componist Joe Zawinul. Zelfs de volgende dag was er een herhaling van een optreden in de Parijse New Morning op het hippe kanaal te zien.

Nieuw op Mezzo is de serie The Jazz Solos. Deze maand waren er al concerten te zien (steeds een half uur lang) van pianist Ethan Iverson en bassist Reid Anderson, solo dus. Vanaf oktober vervolgt de serie op zondagen met saxofonist

Joe Lovano solo (7 oktober - 19.00 uur) gevolgd door saxofonist Mark Turner solo (7 oktober - 19.30 uur). Dan op 14 oktober pianist Brad Mehldau solo (19.00 uur) en meteen daarna trompettist Steve Bernstein solo, om 19.30 uur. Een en ander is maar een deel van het dagelijks aanbod jazz op die zender. Het advies luidt: informeer of je aanbod tv-zenders met Mezzo kan worden uitgebreid. Het is de moeite waard, zonder meer.

BERT VAN DEN BRINK OP TOURNEE

De VPRO/Boy Edgar Tournee van pianist en componist/arrangeur Bert van den Brink start vrijdag 28 september te Zeevolde, in De Verbeelding en zal, onderbroken door rustdagen, duren tot 8 januari. Tijdens de concerten zal Bert solo spelen en optreden met zijn trio bestaande uit bassist Hein Van de Geyn en drummer Hans van Oosterhout. Alle data zijn terug te vinden op www.vproboyedgarprijs.nl. Kijk vooral op deze site of er concerten in de buurt zijn. Ga er heen en constateer dat Bert van den Brink een fenomenale pianist is met een reactievermogen dat overeenkomt met de snelheid van het licht. Overigens is nauwelijks bekend in Nederland dat Van den Brink in de jaren negentig internationale erkenning kreeg als pianist van de in Parijs woonachtige Amerikaanse zangeres Dee Dee Bridgewater. In 1990 trad hij met haar op tijdens het beroemde Montreux Festival. Uit het platenbestand verdient de Challenge-cd met altist Lee Konitz een bijna opringerige aanbeveling.

De komende VPRO/Boy Edgar Tournee wordt mede mogelijk gemaakt door het Fonds voor Podiumprogrammering en Marketing, De Jazzorganisatie, de VPRO en Omroep C. Zie ook: www.bertvandenbrink.com.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straighthead(?)' (iedere 1ste en 3de zaterdag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

"Live muziek krijgt het hier steeds zwaarder. Het aantal podia waar je terecht kunt als muzikant krimpt. In de ons omringende landen wordt veel meer geld aan cultuur uitgegeven. Hier krijgen kinderen niet eens meer muzieklles op school."

Carel Kraayenhof (Dagblad De Pers, 20 juli 2007)

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

DJANGO REINHARDT EN ZIJN ENIGE 'INTERVIEW'

Django Reinhardt liet zich nooit interviewen. Behalve dan die ene keer in de zomer van 1950, toen hij bezoek kreeg van niemand minder dan Johnny James, redacteur, herstel, directeur van het Nederlandse jazzblad Philharmonic. James liet zich er graag op voorstaan goede maatjes te zijn van de groten uit de jazzwereld en liet zich er graag mee portretteren. Voor het blad had hij zich omringd met een keur van buitenlandse medewerkers, onder wie de befaamde Franse jazzpauz Hugues Panassié. Deze was, zoals bekend, gebrouilleerd geraakt met die andere jazzexpert, Charles Delaunay. Deze had zich jarenlang ingespannen Reinhardt terzijde te staan in het voor hem zo vreemde pad van de maatschappelijke zeden en gewoonten. Na enig gekeuvel en een robbertje vechten met Reinhardts zesjarig zontje Babik stak Reinhardt van wal. Wat volgde was één grote tirade tegen de man die hem had groot gemaakt. "Als Charles aan de macht komt, dan wordt alles afgebroken wat door ons allemaal met zoveel moeite tot stand werd gebracht." Van een man die zich nooit met politiek of interne zaken van de Hot Club de France uitliet, verwachtte je zulke uitspraken allerminst. Het leek erop dat hier Panassié aan het woord was, die de argeloze gitarist voor zijn karretje had gespannen. Het interview verscheen in Philharmonic van augustus 1950, daarna ook in Franstalige bladen. Delaunay was er zeer verbolgen over. De breuk was daarna definitief. Tijdens een rechtzaak ontkende Reinhardt later alles wat hij gezegd had. In een brief aan het blad verweet Delaunay James van slordige journalistiek, waardoor zijn integriteit in twijfel was getrokken. Over die brief zijn de lezers nooit ingelicht. Op deze plaats zij bovendien opgemerkt dat je volzinnen als hier gebruikt nooit uit de mond van Reinhardt zou verwachten en dat hij, als analfabeet, ze ook niet van een voorgekauwd briefje heeft kunnen aflezen. Het lijkt erop dat het gezegde rechtstreeks van Panassié komt en wel tijdens de blinddoektest die James hem afnam en die in hetzelfde nummer is gepubliceerd.

Het verhaal wordt door Michael Dregni aangehaald in een nieuwe biografie van de gitarist. Nu heeft het hem nooit aan aandacht ontbroken: er was vrijwel geen Franse of Duitse serie jazzmonografieën of Django was erbij. Maar Dregni heeft zich tot het uiterste ingespannen de meest gedetail-

leerde informatie te achterhalen en heeft die in een zeer leesbare vorm gegoten. Zonder zich een oordeel aan te matigen beschrijft hij de talloze precare situaties waarin de wereldvreemde en onberekenbare Django kwam te verkeren. In een Londens hotel liep hij wezenloos rond op zoek naar zijn kamer, waarvan hij het nummer niet kon lezen. Op reis naar Amerika nam hij niets mee, zelfs niet de bij een minimum aan bagage spreekwoordelijke tandenborstel. Ook zijn gitaar had hij thuisgelaten: in Amerika zouden de fabrikanten staan te springen om hem een exemplaar cadeau te doen. Als hij veel geld had verdiend, verdween het meteen weer in casino's of in een van de vijftig auto's die hij in zijn leven versleet. Hij omarmde het nieuwe, maar maakte er geen deel van uit. Dregni: "Op het toneel maakte Django prachtige muziek, daarbuiten was hij een paria." Dregni heeft een goed oog voor de aparte cultuur waaruit Django voortkwam en die hij nooit van zich af heeft geworpen. In een van de eerste hoofdstukken maken we kennis met de afkomst der zigeuners en hun diverse stammen, de familierelaties, het verbasteren en vervalsen van namen bij een geboorteakte, bekijken we het interieur van de woonwagens en zien we voor ons het klaarmaken van een egel voor de consumptie.

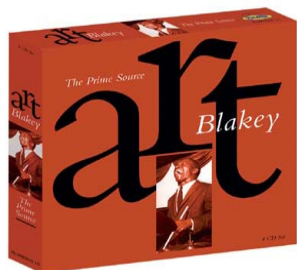
Voor de muzikale achtergrond is het van belang te weten dat de musette oorspronkelijk muziek was voor doedelzak, waarna de Italianen het genre uiteindelijk omvormden tot die typische Franse accordeonmuziek. Verderop krijgen we een goed beeld van de Parijse jazzscene gedurende het interbellum en daarna. Het modernistische dat voor de naïeve Reinhardt een zekere aantrekkelijkheid had gold ook de muziek. Maar in dit geval zoog hij alle harmonische en ritmische ins en outs in zich op; sterker nog: hij was de nieuwe stroming reeds voorgegaan. De bebop werd dan ook met open armen ontvangen, maar zoals Dregni ergens opmerkt: het betekende ook het begin van het einde voor het Quintette du Hot Club de France. Het boek sluit af met een overzicht hoe het de zigeunerswing verder ging en een uitgebreide bibliografie met honderden tijdschriftartikelen.

Hoewel het boek acht pagina's foto's bevat, heeft Dregni aanzienlijk meer visueel materiaal opgedoken. Hij vond er een plaats voor in een tweede uitgave, die een paar jaar later verscheen. Het is voornamelijk een kijkboek, waarbij de illustraties begeleid worden met fragmenten tekst uit het eerste boek en gedetailleerde bijschriften met plaats, datum en volledige identificatie. Behalve foto's waarvoor in het eerste boek geen plaats was, maar waar in de tekst wel naar wordt verwezen, zoals de enige waar Django's vader op staat, vinden we daar affiches, bladmuziekomslagen, visitekaartjes, hoezen, programma's, toegangskaartjes enz., waarvan vele in kleur. Ongeveer tweederde staat in het teken van de familie Reinhardt en zijn uitlopers – inclusief een chronologie – de rest behandelt in het kort alle navolgers van het genre, waar ook ter wereld. Beide boeken zijn uitstekend verzorgd en zijn voor geïnteresseerden niet te versmaden.

Michael Dregni. Django : the life and music of a gypsy legend. – New York : Oxford University Press, 2004. – 326, [8] pag. – ISBN 0-19-516752-X hardc. met stofomslag. Prijs 36,75 euro

Michael Dregni, with Alain Antonietto and Anne Legrand. Django Reinhardt and the illustrated history of gypsy jazz. – Denver (CO) : Speck Press, 2006. – 208 pag. : ill. ; 22x23 cm. – ISBN 1-933108-10-X ing. Prijs 23,15 euro

CD-RECENSIES

ART BLAKEY The Prime Source Proper (4 cd's)

Wat maakte drummer Art Blakey (ex-pianist!) zo interessant voor miljoenen jazzfans in en na de jaren vijftig? Allereerst zijn energie en speelplezier tijdens zijn concerten. Een onweerstaanbare kracht, die ook bij zijn studio-opnames doorbreekt en waarvoor de benaming hardbop goed past. Daarnaast zijn superbe niveau als solist plus een talent om jonge opkomende musici voor zijn bekendste outfit The Jazz Messengers aan te trekken. Voeg daar aan toe de kunst om musici goed te laten samenspelen én voldoende soloruimte te bieden. Resteert een bijna vergeten karaktertrek van Art, namelijk de kunst om spanning op te bouwen en weer af te bouwen. Zijn liefdesrelaties en drugshabits waren even turbulent als zijn drumrolls, maar daar leed zijn performance niet onder. En voor een schoolconcert dat 250 dollar opleverde, te verdelen over alle Messengers, reed de groep in totaal meer dan vijfhonderd kilometer en was ook nog netjes op tijd. Blue Note-boss Alfred Lion luisterde graag naar Blakey 'to relax' want de groep speelde naast up-tempo stukken ook prachtige ballads zoals Dizzy Gillespie's 'Like someone in love', waarin op 'The Prime Source' trompettist Kenny Durham ('our arranger') tenorist Hank Mobley voorgeeft in een sublieme solo.

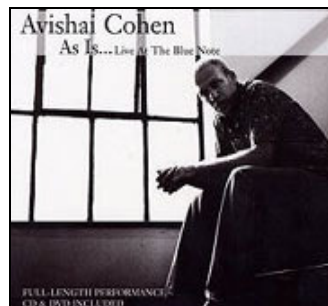
Blue Note

De 4-cd-box bevat mooie opnames uit de Blue Note- en Columbia-periode van februari 1954 tot december 1956 en start met het Art Blakey Quintet waarin pianist Horace Silver, trompettist Clifford Brown en altist Lou Donaldson soleren. Het is een live-opname uit de New Yorkse club Birdland en de definitieve publieksdoorbraak voor 'Brownie' na zijn smaakmakende Europese tournee met Lionel Hampton. De sound van Donaldson past in de gezamenlijke passages niet altijd perfect bij Cliffords trompet en zijn intonatie is zelfs onprettig in 'If I had you'. Na de dood van Brown werd overgeschakeld op de naam Art Blakey and The Jazz Messengers. De naam Messengers had Art al in 1947 gebruikt voor een zeventien man sterke jazzgroep met overwegend musici met moslimnamen. Horace Silver zette het woord Jazz ervoor bij de start van hun coöperatie. Silver produceerde onder alle omstandigheden een herkenbare sound. Zijn noten hadden een spannend én melodieuze karakter. Hij vertrok wegens verschil van mening over Blakey's betalingsdiscipline. In de opnames uit Café Bohemia is hij niet de minste solist en excelleert in 'Just one of those things'. Voor de jonge fans waren 'Soft Winds' en 'Avila and Tequila' het bewijs, dat jazz een speels walhalla was, de drugs-, geld-, discriminatie- en speelproblemen niet kennende.

Columbia

Begin 1956 stapte Blakey over naar Columbia en trad trompettist Donald Byrd aan als 'new kid on the jazz block'. Geen live-opnames, maar studiowerk met Silvers 'Ecorah' als compositorisch zwaartepunt. Solistisch gaat Blakey met de eers strijken in het door Mobley geschreven 'Hank's Symphony', dat een explosie van drumtechniek oplevert. De in diezelfde periode met Rita Reys opgenomen stukken ontbreken hier, helaas. Een box met goede tot zeer goede muziek. Ter voorkoming van dubluures met eerdere aankopen is het raadzaam de discografische gegevens op de Proper-website te raadplegen.

(Han Schulte)

AVISHAI COHEN As is... Live at the Blue Note Razdaz Recordz

Avishai Cohen is een bassist die, met name op de contrabas, een stijl ontwikkeld heeft die je herkent als 'de stijl van Avishai Cohen'. Een trant van spelen en componeren die gekenmerkt wordt door enerzijds aan klassieke muziek verwante melodiestructuren (ronde, bolero) en anderzijds door latin, funky, uptempo gespeelde partijen. Dit laatste vooral op de basgitaar. Zo ook op zijn achtste album 'As is...', een live-opname van twee concerten in de New Yorkse Blue Note-jazzclub. Met zijn vaste medespelers Sam Barsch (die inmiddels de groep heeft verlaten en opgevolgd is door Shai Maestro) op keyboards en drummer Mark Guilliana. Gasten zijn Diego Urcola op trompet en Jimmy Greene op tenor- en sopraansaxofoon. Het album bevat een cd en een dvd. Van de zeven nummers op de dvd staan vier titels ook op de cd maar van een andere opnamedatum, zodat ze afwijken van de uitvoering op de cd. De dvd bevat ook een interview met Cohen, een korte reportage van 'achter de schermen' in de Blue Note. De visuele concertregistratie is een goede weergave van het concert. Het meest opvallend zijn de nummers waarop Cohen de contrabas bespeelt. Zijn spel is zonder meer markant te noemen. Zijn indrukwekkende techniek en virtuositeit dragen bij aan zijn innovatieve benadering van de contrabas als solo-instrument. Het nummer 'Remembering' is daarvan een mooi voorbeeld, waar Barsch en Cohen alternerend melodie en begeleiding spelen. Een schitterend opgebouwde compositie, met een droefgeestig 'zingende' contrabas en daarmee contrasterend hoopvol klinkende pianoklanken. In deze nummers is Cohen onovertroffen. Hij laat horen hoe krachtig de contrabas als solo-instrument is. Niet zozeer door doorknede en snelle soli maar juist door ingehouden, intiem en subtiel gespeelde partijen. De funky gespeelde Duke Ellington-compositie 'Caravan' besluit zowel de cd als de dvd.

(Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

MILES DAVIS
Live at the 1963 Monterey Jazz Festival
 MJF Records/Concord

THELONIOUS MONK
Live at the 1964 Monterey Jazz Festival
 MJF Records/Concord

DIZZY GILLESPIE
Live at the 1965 Monterey Jazz Festival
 MJF Records/Concord

Het is toch wel merkwaardig hoeveel prachtige muziek er toch nog steeds in allerlei kelders ligt verstopt. Concord wist de hand te leggen op de archieven van het Monterey Jazz Festival. Programmeurs Jimmy Lyons en Ralph Gleason zorgden ieder jaar voor bijzondere concerten onder de Californische zon, met primeurs en speciaal voor het festival geschreven composities. Zo stond in 1963 het nieuwe kwintet van Miles Davis voor het eerst voor een Amerikaans publiek. Het vijfmanschap had in mei 'Seven Steps to Heaven' opgenomen en was in juli afgereisd naar Antibes, alwaar André Francis de groep op memorabele wijze aankondigde ('Erbie Ancock au piano'). Twee maanden later stond Monterey dus op het programma, en de groep klinkt hier nog hechter en zelfverzekerder dan in Frankrijk. Tenorist George Coleman pakt wat meer uit en met name drummer Tony Williams is enorm gegroeid. De 17-jarige zet in 'Walkin'' een indrukwekkende, melodieuze solo neer. Miles zelf schittert in 'Stella By Starlight'. Zijn blues-getinte solo is bloedstollend mooi, en het is daarna bijna jammer dat de rest van de muzikanten ook nog een solobeurt krijgen.

Thelonious Monk

Een jaar later zorgden Lyons en Gleason voor een ander speciaal moment. Na een viertal nummers werd het kwartet van Thelonious Monk uitgebreid met twee saxofoons, twee trompetten en een trombone. Buddy Colette was door de componist gevraagd om twee werkjes van hem te arrangeren en zo horen we 'Think of One' en 'Straight No Chaser' in een bijzondere uitvoering. Colette was wat minder ambitieus te werk gegaan dan Hal Overton (die voor het beroemde Town Hall-concert in 1959 de arrangementen aandroeg), maar er zit gelukkig genoeg dwarsigheid in zijn arrangementen om recht te doen aan de originelen. Een andere bijzonderheid van deze opname is de bassist. De toen 23-jarige Steve Swallow kreeg op het festival (waar hij met Art Farmer speelde) de vraag voorgelegd of hij wilde invallen. Licht zenuwachtig stemde hij toe, want hij kende het materiaal. Zijn solo in 'Blue Monk' is nog wat bedachtzaam en voorzichtig, maar tegen de tijd dat hij in 'Bright Mississippi' zijn gang mag gaan, is het zelfvertrouwen gestegen, en zet hij een mooi melodieuze stukje improvisatiewerk neer.

Dizzy Gillespie

De derde cd uit deze worp, 'Dizzy Gillespie, Live at the 1965 Monterey Jazz Festival', is minder 'bijzonder'. Volgens pianist Kenny Barron pakte het kwintet van Gillespie iedere gig in principe hetzelfde aan. Ze speelden dus net zoals ze in een gewone club zouden spelen: met alle remmen los. In het openingsnummer, 'Trinidad, Goodbye' stormt de groep, uitgebreid tot een sextet met conga-drummer Big Black, meteen uit de startblokken. James Moody speelt alsof z'n leven ervan afhangt en ook Dizzy laat horen dat hij met deze ritmesectie een gouden greep heeft gedaan. Dat de groep ook uitblinkt in humor, is te horen in een bijna vijf minuten durende, spontaan geïmproviseerde sketch met hoofdrollen voor de leider en bassist Christopher White. Helaas is de geluidskwaliteit van de opnamen niet zo goed als bij de andere twee cd's, zodat een hoop in onverstaanbaarheid ten onder gaat. Maar met behulp van de hoestekst wordt duidelijk hoe geestig en gevat de heren waren. Voor de muziek is het natuurlijk extra jammer dat het klankbeeld zo verstoord is. De conga's klinken alsof het plastic emmers zijn en de glans van Dizzy's trompet wordt er wat dof door. Maar de muzikale inhoud maakt alles meer dan goed, en zelfs 'A Night in Tunisia' (actueel herdoopt tot 'A Night Fast Out Of Algeria') knettert er vol uit, met een fraaie nieuwe tegenmelodie van Moody (op fluit) in het thema. (Herman te Loo)

LOREN STILLMAN
Trio Alto Volume 2
 SteepleChase Productions

Voor de jonge altsaxofonist Loren Stillman dreigt slechts één gevaar: hij zou wel eens tot de categorie 'musician's musician' kunnen gaan behoren. De collega's, zoals in zijn geval Joe Lovano en John Abercrombie, blijven in betrekkelijk kleine kring over je roepen, maar de grote schare luisteraars blijft buiten gehoorsafstand en mist je uitzonderlijk improvisatietalent. Stillman verdient dat niet.

Met bassist John Hebert en drummer Take Toriyama houdt Loren Stillman op 'Trio Alto Volume 2' andermaal een pleidooi voor de afwezigheid van een akkoordeninstrument. Het geeft meer vrijheid van denken en doen. Dat geldt trouwens ook voor de 'songform' die hij hanteert. De geijkte 12-, 16- of 32-matenthema's zijn overboord gezet en maakten plaats voor kortere of langere composities die in de meeste gevallen toch iets herkenbaars hebben. Stillmans toon, techniek en ritmiek lopen geheel synchroon met de 'van boven' gedichteerde tamelijk vrije opdrachten. Meer info over deze individualist is te vinden op www.jazzflits.nl in JazzFlits nummer 19 (10 december 2006) op pagina 5. (Jaap Lüdeke)

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw jazznieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES VERVOLG

CHARLIE HADEN, ANTONIO FORCIONE

Heartplay

Naim

Het label Naim is een dochter van het Britse audiomeerk Naim. Door de samenwerking wordt hoogwaardige geluidsapparatuur gecombineerd met perfect opgenomen muziek. Die opnamen komen het best tot hun recht bij kleinere settingen, veelal met akoestisch gitaar. Een van de boegbeelden van het label is de Italiaanse gitarist Antonio Forcione. Zijn beste werk was zijn solo-live-album uit 2000 met de titel 'Live!'. Op zijn nieuwste cd 'Heartplay' werkt hij samen met de inmiddels 70-jarige bassist Charlie Haden. Forcione is zonder meer een virtuoos op zijn instrument. Hij begeeft zich op diverse muzikale paden. Of het nu latin, Spaans of klassiek georiënteerd is, vloeiend past hij zich aan de context aan. Voor 'Heartplay' bracht Haden drie composities in, Forcione zorgde voor vier stukken. Van Fred Hirsch staat 'Child's Song' op de plaat. De vraag rijst of de naam van de bassist uit respect als eerste op de cd-hoes staat, want de gitarist lijkt de conversatie te leiden. Forcione zet lieflijke lijntjes uit, weet de sfeer prima te sturen en boeit bij iedere snaaraanslag. Charlie Haden volgt op de voet met sobere klanken. Hij neemt weinig initiatief en blijft wat op de achtergrond. Niettemin is hij beslist de helft van het duo. De opnamekwaliteit is zoals eerder gezegd excellent. De gitaar zit links beneden in het geluidsbeeld en de bas rechts boven. Overigens ziet de catalogus van het label er veelbelovend uit...

(Peter J. Korten)

ELMO HOPE TRIO

Complete Studio Recordings

Gambit Records

Het (muzikale) leven van pianist Elmo Hope (1923-1967) was exemplarisch voor zwarte muzikanten in de jaren veertig, vijftig en zestig. Hij groeide op als buurtvriendje van Bud Powell, met wie hij graag naar platen van klassieke muziek luisterde. Het was dus logisch dat hij klassiek pianist wilde worden en op z'n veertiende gaf hij ook al concerten. Toch was een echte carrière in de klassieke muziek voor een zwarte jongen niet weggelegd. In 1948 komt hij daarom bij de rhythm & bluesgroep van trompettist Joe Morris terecht, waar hij een hechte ritmesectie vormt met Percy Heath en Philly Joe Jones. Zij staan hem ook bij op zijn debuut op Blue Note in 1953 ('New Faces, New Sounds'). Tegen die tijd wisten de grote jongens van de bebop hem te vinden en speelde hij als sideman met onder anderen Sonny Rollins, John Coltrane, Jackie McLean en Lou Donaldson. Vervolgens raakte ook Elmo Hope aan de drugs en werd zelfs veroordeeld voor het bezit ervan. De ironische titel van een plaat uit 1963 zegt alles: 'Sounds from Riker's Island' (een

beruchte gevangenis, HtL). In mei 1967 belandde hij met een longontsteking in het ziekenhuis en leek weer aan de beterende hand toen hij getroffen werd door een hartaanval. Zo kwam een eind aan een pianobeloofte die nooit echt helemaal doorbrak.

Ergens is dat wel te begrijpen, want de pianist die uit deze 4-cd-box 'Complete Studio Recordings' naar voren komt, is geen hemelbestormer, krachtpatser of extraverte virtuoos. Zijn klassieke achtergrond vertaalt zich in een fijnzinnig toucher, en geen vingervlugheid en notenbreierij à la Tatum of Peterson. Als we Hope's spel moeten karakteriseren, heeft dat veel van z'n jeugdvriend Powell, maar zonder diens maniakale gedrevenheid. Zijn avontuurlijkheid lijkt op die van Monk, maar zijn spel is veel ronder en pianistischer dan dat van Thelonious. Deze gegevens plaatsen hem dicht in de buurt van Herbie Nichols, ook zo'n ondergewaardeerde, subtiële muzikant.

Gambit Records verzamelde uitdrukkelijk de trio-opnamen van Hope en dat betekent dat er soms maar delen van oorspronkelijke albums op staan. Zo bevat 'Homecoming' uit 1961 naast triostukken ook nummers met trompettist Blue Mitchell en de saxofonisten Jimmy Heath en Frank Foster, die we in deze collectie dus moeten missen. Niks ten nadele van deze blazers, maar een gemis is het zeker niet. Hope is een overtuigende triopianist en met bassisten als Percy Heath, Paul Chambers of Ronny Boykins en voornamelijk z'n maatje Philly Joe Jones achter de drums, heeft hij ook een ijzersterk team om zich heen.

Omdat Hope, als hij al enige naam heeft, toch vooral te boek staat als pianist, zouden we dreigen te vergeten dat hij een bijzonder aardige componist is. Een groot deel van deze vier overvolle cd's is gevuld met eigen werk, en dat mag er zijn. Net als Herbie Nichols heeft hij in z'n composities een grote rol ingeruimd voor de drummer, die dus bepaald meer doet dan de maat aangeven. In 'Hot Sauce' (van het album 'Here's Hope', op cd twee) bijvoorbeeld, is Philly Joe Jones de onmisbare schakel in het stuk. Ook de drumintro van 'Stars over Marakesh' is een integraal onderdeel van de compositie. Het stuk - met z'n Noord-Afrikaanse feel een soort 'Caravan' op z'n Hope's - nam hij twee keer op, en in de tweede, rijkere, versie (opnieuw van 'Here's Hope') is het een van hoogtepunten van de box.

Wat in de chronologie van de box opvalt, is dat de spelopvatting van Hope en z'n maats steeds losser gaat worden. De opnamen die hij in maart en mei 1966 maakte en die uitkwamen als 'The Final Sessions' laten veel vrijheid horen voor alle trioleden. Hope en Jones spelen een heerlijk duet in Cole Porters 'I Love You': vrij, maar toch melodieus. In deze late periode klinkt Hope soms als Misha Mengelberg in z'n solo's vol onverwachte wendingen (zoals in 'Abdullah' op cd drie).

Het wordt absoluut tijd voor een herwaardering van Elmo Hope, als pianist, maar zeker ook als componist. Z'n stukken zijn qua vorm misschien wat minder vooruitstrevend dan het werk van Herbie Nichols of Andrew Hill (nog zo'n geestverwant), maar ze klinken na ruim veertig jaar nog even fris als op het moment dat ze werden bedacht. De zachtardige humor en het vederlichte toucher zorgen ervoor dat iedere nieuwe beluistering ruimschoots beloond wordt. Gelukkig heeft Gambit Records met deze box mooi werk verricht om Elmo Hope uit te tillen boven de status van 'musician's musician'.

(Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

MONSIEUR DUBOIS

**Soul Integration – with Joseph Bowie
Challenge**

De mysterieuze Monsieur Dubois kan je tegenkomen in Oud-Beijerland of Chelyabinsk (Rusland), maar vooral zoals wij dat noemen in REO (Rotterdam en omgeving). Na het verschijnen van de debuut-cd 'Ruff' is hun aantal optredens terecht fors gestegen. De muziek komt volgens de hippe groep het best tot zijn recht op het podium: "It all happens on stage..." Op 'Soul Integration' is Joseph Bowie als gast bij de vaste leden van de band aangeschoven. De 'Defunkt'-leider is de jongste telg van de muzikale Bowie-familie. Hij speelt trombone en zingt op vier stukken zijn eigen teksten. Met zijn spel wordt het internationale karakter van de band nog groter. De band bestaat uit Bart Wirtz (sax en effecten), Dirk Beets (trompet en effecten), Maarten Meddens (toetsen), Kasper Kalf (bas), Udo Demandt (percussie), Rudi Sanders (drums) en natuurlijk Monsieur Dubois 'on all other instruments'. Naast junglebeats en afrogrooves is er op dit album ook ruimte voor een ballad. Maar strak blijft het altijd; bijvoorbeeld op 'Pulpo' van Bart Wirtz met een sterke trombonesolo, omgeven door aanstekelijke ritmes. De term 'Danceble Hardjazz' is niet op alle stukken van toepassing, maar menig feestje kan met deze warme klanken opgeluisterd worden. Naast de negen composities bevat de cd ook twee(!) radio-edits. Hiermee geeft Monsieur Dubois aan dat zijn muziek de moeite waard is om de ether in gezonden te worden. Monsieur Dubois is echter nog steeds mysterieus: op de hoefoto's zijn slechts vage gezichten te zien en van hem zien we alleen zijn hoge schoenen en zijn strakke grijze pak. Wie weet op welk podium hij binnenkort opduikt. (Peter J. Kortjen)

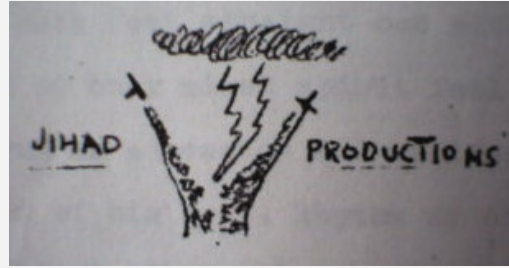
DE NIEUWE 'JAZZMOZAÏEK' IS NU GRATIS ALS PDF TE DOWNLOADEN

GA NAAR:

<http://www.jazzmozaiek.be>

PRIKBORD

Jihad Productions - Veertig jaar geleden verscheen van Jihad Productions een gestencilde leaflet van vier pagina's met de aankondiging van LeRoi Jones - later Amiri Baraka - nieuwe poëziebundel 'Black Art' (1 dollar) en Sonny Murray's album 'Sonny's Time Now' (5 dollar) op Jihad 663. Dat getal 663 was ook het postbusnummer van Jihad Productions in Newark, N.J. Murray's Jihad-lp kost nu tussen de 50 en 200 dollar - al naar gelang de staat. Op hetzelfde postbusadres werd door Jihad Productions ook het blad 'The Cricket' - 'Black Music in Evolution' uitgegeven. Een reproductie van een deel van het 1969-nummer van 'The Cricket' met Albert Aylers artikel 'I had a Vision' - zes jaar na Martin Luther King's 'I have a dream' - is onderdeel van de recentelijk verschenen 10-cd Albert Ayler-box 'Holy Ghost'. Het logo van Jihad Productions (zie hierboven) toont de inslag van een bliksem in de top van een staand element (boom of kerktoren?), dat in twee delen gespleten wordt. Jihad had veertig jaar geleden twee betekenissen: '1. a Moslim holy war; campaign against unbelievers or enemies of Islam; 2. a campaign for or against an idea, etc.; crusade' (Webster's New World Dictionary 1960). De hedendaagse firma met de naam Jihad Productions handelt in vuurwerk. (Han Schulte)

Klact-oveeseds-tene - Luisteraars van Bird Flight, het Charlie Parker-programma van Phil Schaap op internetstation WKCR, dachten begin september eindelijk te weten hoe ze voortaan de titel moeten uitspreken van 'Klact-oveeseds-tene', een stuk dat Parker in 1947 voor Dial opnam. Schaap sprak het uit als 'Klektoviesedstaajn' (dus niet 'tien' maar 'taajn', en met de klemtoon op 'vie'). "That's the ONLY way it should be pronounced!", benadrukte Dr. Phil nog eens streng. Niet dus, want een dag later sprak hij de titel in zijn programma meer dan één keer uit als 'klektovíDEStaajn'. Dat klinkende DES wijkt wel erg af van wat er geschreven staat! Al met al weten de Parker-fans het nu dus nog steeds niet. Misschien later. (Bart Eggers)

WKCR New York - Internetradiostation WKCR New York zendt regelmatig verjaardagmarathons uit: 24 uur aaneengesloten zendtijd gewijd aan een jarige, maar dode jazzmusicus. De eerstvolgende Birthday Broadcast is op woensdag 10 oktober, de verjaardag van Thelonious Monk. Het programma begint om midnight New York time, dat is zes uur 's morgens bij ons. Voor een overzicht van alle jaarlijks terugkerende Birthday Broadcasts:

<http://www.columbia.edu/cu/wkcr/jazz/load.html>.

CD-RECENSIES VERVOLG

PALINCKX **Tight Spots** **Vonk**

'Palinckx is dood, lang leve Palinckx', dat zou een mooi motto voor deze recensie kunnen zijn. Het huidige kwintet (broers Jacq en Bert Palinckx op gitaar en bas, zanger Han Buhrs, slagwerker Alan Purves en DJ DNA) zal in deze vorm niet doorgaan en 'Tight Spots' is dus hun laatste plaat. Dat stemt tegelijk droef en vrolijk. Vrolijk omdat dit een feest van een cd is geworden en daarom dus ook droef, omdat we dit moois nooit meer live zullen kunnen horen en er ook geen tastbaar vervolg zal komen. De songs op 'Tight Spots' zijn grotendeels geschreven door Jacq Palinckx (muziek) en Han Buhrs (tekst), en zijn zonder uitzondering sterk. Er wordt verwezen naar hun muzikale roots (de psychedelica van de vroege Pink Floyd, de ijzingwekkende slidegitaar van de Beefheart-band met Gary Lucas), maar de invulling kan alleen van deze vijf Nederlanders komen. De malle draaiorgel-sample in 'Dam Square', de dada-achtige tekst van 'Abracadabra' en het absurdisme (zowel muzikaal als tekstueel) van 'Being Things', het kan alleen maar uit de Palinckx-koker gerold zijn. En alle muzikale draden zijn definitief ingeweven tot een weefsel van een volstrekt eigen schoonheid en muzikale diepgang. Een prachtig testament van een bijzondere groep.
(Herman te Loo)

THE RELATIVES **Trans Europ Connection** **Relatives Records (www.relativesrecords.com)**

Er is iets tussen Rotterdam en de Canterbury-scene. In de jaren tachtig waren er al bands als The Black Sheep en Red Balune (met saxofonist Geoff Leigh en Rotterdamse muzikanten) en nu zijn er dan The Relatives. De groep draait om de Nederlandse toetsenspeler Willem Jan Droog en de Engelse basgitarist/zanger Jack Monck. De laatste speelde ooit met de legendarische Syd Barrett en maakte deel uit van de band Delivery met gitarist Phil Miller, saxofonist Lol Coxhill en drummer Pip Pyle. Monck en Droog vonden elkaar in hun

muzikale ideeën en met The Relatives maken ze songs op de rand van jazz en rock. Met name de vocale stukken op deze late debuut-cd 'Trans Europ Connection' (de band bestaat al zo'n vijftien jaar) zijn lekker eigenwijs. Moncks manier van zingen doet sterk denken aan die van Robert Wyatt en Richard Sinclair en gezien z'n achtergrond is dat niet zo vreemd. In stukken als 'Duo for Tarzan' en 'Thoughts and Fears' laat Monck z'n teksten over de muzikale lijnen doorlopen - een soort muzikaal enjambement - en dat werkt erg humoristisch en speels. Verder maakt de groep goed gebruik van de drie blazers (altsaxofonist Marc Hadley, trombonist Kees Meijlink en Pjotr Jurtschenko op fluit en tenorsax), die ook compacte en rake solo's afleveren. Wat The Relatives onderscheidt van Britse soortgenoten, zijn de (instrumentale) latin-stukken, zoals 'Remember This' en 'Kaunda'. Helaas zijn dit toch niet de sterkste momenten van de plaat. De groep klinkt hier te vrijblijvend, te veel als een gewone band-met-blazerssectie. Dat is jammer, want met Moncks songs hebben ze een sterke troef in handen.
(Herman te Loo)

STRAIGHTAHEAD(?) - CD VAN DE MAAND

JEREMY PELT **Identity** **MaxJazz (Codaex)**

Tijdens zijn studietijd kreeg trompettist Jeremy Pelt een oud exemplaar van DownBeat te pakken met daarin een interview met trompettist Lee Morgan. Die vertelde desgevraagd (rond 1960) nog geen eigen sound te hebben ontwikkeld, maar wel een eigen identiteit. En dat sprak Pelt wel aan. Hij is dus op weg naar de juiste toon, maar gelukkig nu al in het bezit van een persoonlijke identiteit. De titel van zijn cd 'Identity', overigens uit 2005, getuigt hier van. Op een eerder stel Criss Cross-cd's bleek Pelt al te grossieren in composities van eigen hand. Nu is dat niet anders en zijn werken krijgen steeds meer diepte. Qua stijl is hij voorlopig afkomstig uit de school van Freddie Hubbard met hier en daar een vleugje 'geleende identiteit' van de vroege Miles Davis. Al met al is het toch jazzmuziek van deze tijd en dan op ritmische basis. Pelt maakte de cd met een kwartet. De overige kwartetleden zijn Frank LoCrao (piano/fender), Vicente Archer (bas) en Eric McPherson (drums). Gastsolisten zijn Myron Walden (sopraan/ basklarinet), Mike Moreno (gitaar) en Warren Wolf (vibrafoon). Deze heren, en vooral de leider, leverden genoeg prikkels om de cd te bevorderen tot de Straightahead(?) - cd van de maand oktober.
(Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in oktober te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zaterdag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

VERSLAG

FLEMISH JAZZ MEETING 2007

Datum en plaats: De Werf, Brugge (6 en 7 september), Vooruit, Gent (8 september) en de Groenplaats, Brugge (9 september).

VLAAMSE MUSICI IN DE ETALAGE

Vele tientallen bezochten van 6 tot en met 9 september in Brugge en voor het eerst ook Gent de geanimeerde Flemish Jazz Meeting, om te luisteren en te netwerken. De vierdaagse is een initiatief van het Kunstencentrum De Werf, onder de bezielande leiding van Rik Bevernaghe met medewerking van Mik Torfs en Ilka Stevens (JazzLab Series), Katrien van Remortel (Muziekcentrum Vlaanderen) en Wim Wabbes van het Gentse Kunstencentrum Vooruit. Na de Meeting van 2005, was dit de tweede keer dat Vlaamse jazzgroepen, totaal dertien, aan een internationale keur van podioprogrammeurs en festivalorganisatoren werden voorgesteld. De groepen waren in een eerder stadium geselecteerd door talrijke kenners van de Europese jazz. Ze konden rekenen op aandacht van afgevaardigden uit wel 21 landen.

6 september

De opening op donderdag 6 september in De Werf te Brugge was weggelegd voor het vlotte kwintet van trompettist **Carlo Nardozza** met alt- en sopraansaxofonist Daniël Daemen. Drummer Teun Verbruggens **Othin Spake**, met ook gitarist Mauro Pawlowski en pianist Jozef Dumoulin, speelde daarna.

7 september

De volgende dag kwamen er vijf groepen aan bod, waarvan de eerste drie de meeste indruk maakten. Dat waren het trio van pianist **Ewout Pierreux** met Tuur Florizoone op accordeon, **Tricycle** en **The Unplayables**, het nieuwe kwintet van altist Ben Sluijs. Het trio van pianist **Michel Bisceglia** en de formatie **Franco Saint De Bakker** deden wat ze konden.

Carlo Nardozza (Archieffoto: Jos L. Knaepen)

8 september

Op zaterdag verhuisde het uitgebreide gezelschap per bus naar Het Kunstencentrum Vooruit in Gent. Ook daar was een bepaald soort prettige spanning voelbaar bij de eerste drie

deelnemers: saxofonist/kosmopoliet Robin Verheyen en zijn **Narcissus Quartet**, altist **Bruno Vansina en Trio** plus Jozef Dumoulin, en het trio van de gevierde pianist **Jef Neve**. Vervolgens etaleerde **Määk's Spirit** 'free jazz' die, op mij althans, een tamelijk gedateerde indruk achterliet. De **Flat Earth Society** verzorgde de afsluiter. De Society was terecht al een keer op het North Sea Jazz Festival en zal, naar verluidt, binnen afzienbare tijd in Nederland terugkeren.

Määk's Spirit (Archieffoto: Jos L. Knaepen)

9 september

De slotdag van deze Meeting was er een pakkend concert van trompettist Bart Maris en zijn **Moker**. De leider beschikt over een rijk kleurenpalet op zijn instrument en schrijft muziek met fraai aangelegde zijwegen.

European Jazz Network

De Meeting bood vrijdag 7 september onderdak aan de jaarlijkse Algemene Vergadering van het European Jazz Network. Bij alles wat er werd besproken ging de meeste aandacht toch uit naar de nota die Simon Korteweg (bestuurslid van de Dutch Jazz Connection), daartoe uitgenodigd, heeft geschreven. De titel is 'Meer armslag voor jazz - Nota over ondersteuning en stimulering van de jazz in Vlaanderen en Brussel'. Op 11 oktober wordt de nota besproken in het Belgisch Parlement te Brussel.

Blijft de meeting wel in Brugge?

In de wandelgangen dwarrelde tijdens deze Flemish Jazz Meeting 2007 het gerucht dat het uitstapje naar Gent wel eens een voorbode zou kunnen zijn van een definitieve verhuizing naar het overigens indrukwekkende Kunstencentrum Vooruit aldaar. Terloops werd bij de officiële opening van de Meeting in Brugge de hoop uitgesproken toch vooral in De Werf te blijven.

Tot op heden is het resultaat van de Meetings, het engageren van formaties voor optredens in het buitenland, nauwelijks gemeten. Het zou zijn toe te juichen als bijvoorbeeld rond de jaarwisseling eens een opgave werd gedaan van de groepen die inmiddels uitnodigingen hebben ontvangen. De volgende bijeenkomst is in 2009, weer in het knussere Brugge?

(Jaap Lüdeke)

WWW.JAZZFLITS.NL

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

THE NON-LEGENDARY LEE KONITZ

In this magazine, I deliberately steer clear of the much-overused adjective "legendary," since it suggests a personage who once made some sort of dramatic impact on the jazz world and then mysteriously disappeared. Yet that word is often used to characterize alto saxophonist Lee Konitz, who's happily very much a presence on today's scene. In fact, Konitz can sometimes be found in New York clubs where he's not playing, since he's likely to drop by to catch a set by another musician he admires. He may even bring his instrument along. Chances are that he'll be wearing a khaki safari jacket, too.

But Konitz didn't wear that favourite jacket to his eightieth birthday party back in June. Instead, he chose something in black just a tad more formal, and put on a necktie. Though his landmark birthday doesn't occur until mid-October, the organizers of this year's JVC New York festival decided that late June would be an appropriate time for a party and that Zankel Hall might serve as a fine gathering spot for Konitz well-wishers. The hundreds who showed up heard a varied program: Lee as part of a trio with Steve Swallow and Paul Motian; Lee backed by an Austrian string quartet; Lee at the heart of a nonet; and finally Lee soloing in front of a large ensemble called Orquestra de Jazz de Matosinhos specially flown in from Portugal.

A word about that nonet. From time to time over the years, he's organized groups of that size and made limited club appearances with them. The latest installment, the outfit heard at Zankel, is a project involving reedman and arranger Ohad Talmor in a partnership that sometimes involved Konitz (who spends a considerable portion of his time in Europe these days) faxing a few written melodic lines to Talmor, who then expands and orchestrates them. They've presented this group at least a couple of times at the Jazz Standard and on a delightful Omnitone CD called *The New Nonet*. It's this same group that performed at Iridium in mid-September. He and Talmor collaborated on the recent *Portology*, also on *Omnitone*, which features an even larger ensemble. Meanwhile, for another side of Konitz, you ought to hear *Organic Lee*, a 2006 Steeplechase disc capturing his duo improvisations with organist Gary Versace.

Though it's hard to describe the Konitz style with any precision in words, once you've heard him a few times, there's no mistaking him for anyone else. To many, he always sounds as if he's playing a bit flat - he's a fraction of a fraction below the pitch-perfect note, but consistently so - lending a certain acerbic quality that wears well. Unlike many younger saxophonists, he's unafraid of silence, pausing sometimes in the midst of a flow of notes and allowing listeners to reflect for a few seconds on what they've just heard. He's also fond of collective improvisation and counterpoint if there's another horn player involved. That's something we used to hear on recordings he made years ago with the late tenor saxophonist Warne Marsh, another Tristano follower back in the day. Where has Lee Konitz been for the past six decades or so? Studying with Lennie Tristano during the late 40s; recording in 1948-49 with Miles Davis' celebrated "Birth of the Cool" group; touring with Gerry Mulligan, Claude Thornhill and Stan Kenton; and perfecting that thoughtfully cool alto tone.

He certainly hasn't stayed out of recording studios, either; his discography as leader on at least two dozen labels is longer than both your arms. He's sometime played tenor and soprano saxophones, too, but we know him best as an altoist, whose solos, while never entirely predictable have a certain logic to them. Examine the records he's cut over the years and you'll see many of the same songs done over and over again: "Sweet and Lovely," "All the Things You Are," "Easy Living," "You Go to My Head" and selected others of that caliber. That's fine with his admirers, since he's not apt to repeat himself in terms of improvisation.

Lee Konitz tijdens het North Sea Jazz Festival 2007
(Foto: Tom Beetz)

Along the way, there've been a number of forgivable puns used as tune and album titles: "Subconscious Lee," "Sound-Lee," "Lone-Lee" (a solo project, of course), "Tenorlee" (featuring his work on the deeper horn), "Leeway" and even "Ice Cream Konitz." They all suggest that this master musician doesn't take himself quite as seriously as his admirers around the world do.

Back in the 60s, Konitz actually thought of giving up music as a profession. But he's persevered. He put it this way to writer Whitney Balliett a few years ago: "I'm middle-aged but I'm still tooting my tooter and I see no end to it. It's still a severe challenge - never a cup of tea. It's some sort of gift to me, and I feel very fortunate being able to earn my bread doing it."

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.500 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

JAZZRADIO TOP 10

1. **Jackie Ryan**
You And The Night And The Music
2. **Tom Harrell**
Light On
3. **Billy Taylor & Gerry Mulligan**
Live at MCG
4. **Ron Carter**
Dear Miles
5. **Terence Blanchard**
A Tale Of God's Will (A Requiem For Katrina)
6. **Kenny Burrell**
75th Birthday Bash Live!
7. **Gary Smulyan**
More Treasures
8. **Sonny Fortune**
You And The Night And The Music
9. **Bobby Sanabria**
Big Band Urban Folktales
10. **Alvin Queen**
I Ain't Looking At You

De Jazzradio Top 10 geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.

theJAZZ HMV TOP 10

1. **Stacey Kent**
Breakfast On The Morning Tram
2. **Roberta Gambarini & Hank Jones**
You Are There
3. **Raul Midon**
A World Within A World
4. **Molly Johnson**
If You Know Love
5. **Gwyneth Herbert**
Between Me & The Wardrobe
6. **Robert Glasper**
In My Element
7. **Jamie Cullum and Various Artists**
In The Mind Of Jamie Cullum
8. **George Melly & Digby Fairweather's Half Dozen**
Farewell Blues
9. **Stan Tracey & Bobby Wellins**
Tracey/Wellins Play Monk
10. **Various Artists**
The Very Best Of Latin Jazz

De theJazz HMV Top 10 geeft een overzicht van de best verkochte jazzalbums van de Britse (internet)platenzaak HMV en wordt samengesteld in samenwerking met de digitale Britse radiozender theJazz.

(VERVOLG IN MEMORIAM JOE ZAWINUL VAN PAG. 4)

"We never solo, we always solo". Hier begon ook Zawinuls zegetocht met uitgekende composities en verfijnde elektronische instrumenten. Hij schreef gelaagde stukken met riffachtige elementen verweven met opwindende ritmieksystemen en door de groepsleden overgenomen herhalingen. Tegelijkertijd had de muziek van Weather Report een feestelijk karakter – Joe noemde het zelf 'Parade music' – en een sprookjesachtige sfeer. Soms leek het alsof er een UFO met bijpassende hemelse muziek landde. Hier ook ontstond een vorm van fusion, die verder ging dan leentjebuurt spelen bij Oosterse muziek. Latijnse ritmes (dankzij Dom Um Romao en Airto Moreira), Afrikaanse oerwoudsounds ('Black Market'), doedelzakstijl in laag register ('The Peasant'), Keltische volksmuziek ('Nubian Sundance!') en Weense walsjes gecombineerd met boogie woogie plus hier en daar accordeon-elementen. Shorter vertrok toen zijn rol te gemarginaliseerd was en het vuur verdwenen.

Weather Update werd vervolgens opgericht door Joe, maar verdween direct wegens juridische problemen met deze naam. Volgde voor een periode van twee decennia Zawinul's Syndicate, dat na contacten met Senegalese musici Afrikaanse elementen incorporeerde, zoals de adembenemende drumsounds bekend van de meesterdrummers die in Europa al in de jaren vijftig optraden met het Ballet du Senegal. Zawinul was een multitalent, een voortreffelijk keyboardspeler, die het instrument mede door zijn eigen toucher op 'Stradivarius'-niveau bracht, maar het speelplezier bewaarde (zoals Sun Ra dat ook etaleerde). Ook vond hij de synthesizer de logische opvolger van de accordeon door zijn onbeperkte klankkleuren. Zawinul was een keiharde werker, een dominante leider, een tovenaars op alle toetsen, een baanbrekend componist, een multitalent in vele opzichten, maar voor alles een groot romanticus, die een aan de andere kant van de wereld gelegen droomwereld binnentrad en naar zijn hand zette. Een nooit eerder vertoonde prestatie, die ook nooit meer geëvenaard zal worden.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderma, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw jazznieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.